

ce vrea să spună și nu-și găsește cuvintele. Regia nu a găsit formula care să dea consistență și unitate fragmentelor de dialog, intersectate de lungi adresări directe către public. O primă confuzie este stărnită de identificarea publicului Teatrului „Nottara” cu cel al teatrului din convenția piesei. Kovačević se adresează „oamenilor toleranți și răbdători, cei ce, prin așteptarea lor inertă, permit ca spectacolul să ia formele monstruoase ale jocului macabru”. Cei de pe Bulevardul Magheru nu merită nici această onoare, nici această insultă. După ridicarea cortinei, publicul bucureștean vede timp de 15-20 minute o altă cortină, din voal roz; în spatele ei se agită un bărbat și o femeie. Ceea ce au ei de comunicat concret nu poate dura atât, ceea ce vor de fapt să spună nu se înțelege din cauza condițiilor în care i-a plasat regia. Ceva nu merge în spectacolul imaginar, dar acest ceva se extinde și asupra spectacolului real, descifrat de la scenă la scenă, în respirații

scurte, cu rezolvări minimale, fără conștiința întregului. Spectacolul din așteptarea lui Cyrano trebuie să aibă o legătură cu ceea ce se întâmplă la televizor, acțiunile celui care întrerupe curentul au și alt sens decât cel al întinericului concret, ștanga – arma cu darul ubicuității –, prezentă în toate scenele, trecând dintr-un registru în altul ar putea fi și altceva decât bățul de metal ruginit agitat de personajele care se prefac că au treabă cu el. Toate aceste confuzii obosesc și îl pun pe spectator în situația de a dezlega o șaradă greșit desenată. „Sunt cu toții morți, doar că au particularitatea că sunt vii”; replica se referă la personajele piesei, nu la actorii distribuției bucureștene. Ar fi nedrept de apreciat contribuția lor, dacă nu li s-au creat premisele unei evoluții într-o structură coerentă. Ei știu să pună în valoare ceea ce aduc de acasă. Ștefan Sileanu este fermecător când transformă ezitățile în elanuri, valorificând și postura dovnului alb, sugerată de text, Anda Caropol construiește din

detaliile țafei de la colțul străzii silueta unui Charon feminin, Tania Filip se menține în limitele unei feminități ultragiante, Ruxandra Sireteanu și Ion Haiduc extrag o oarecare substanță comică din schemele propuse de text, fără a izbuti să dea semnificație unică triplelor ipostaze, Valentin Teodosiu își exersează încă o dată trucurile comice, Cristian Șofron nu prea înțelege de ce trebuie să-și taie nasul, Ion Siminie mobilează scena stând culcat de-a curmezișul, în timp ce Claudiu Romilă o parcurge în diagonală. Muzica lui Nicu Alifantis încântă, fără a se integra în mod real în spectacol, autoarea scenografiei pare să fi ezitat între sugestiile textului și simplismul ambitiilor regizorale. Mara Pașici nu a ratat o capodoperă. În fața patosului unui text imperfect, s-a limitat la lectura literelor lui. Așa cum copiii, când citesc o-i, oi, nu izbutesc să-și dea seama la ce animale se referă aceste semne.

Magdalena Boiangiu

Trei bărbați și trei femei

UN BĂRBAT ȘI...MAI MULTE FEMEI de Leonid Zorin ● TEATRUL „NOTTARA” ● Data reprezentației: 4 aprilie 2001 ● Regia și decorul: Vasile Toma ● Costumele: Mirela Trăistaru ● Muzica: Radu Captari ● Coregrafia: Violeta Captari ● În distribuție: Ion Grosu și Iulia Mățu.

jurări, reprezintă pentru Leonid Zorin personajul disponibil și cel mai potrivit pentru a întruchipa diverse caractere umane marcate de stereotipia vieții sociale. Nu surprinde nota autorului, în care spune că rolurile feminine pot fi interpretate de o singură actriță. Aceste personaje contribuie la eșecul vieții lui Garunski. Este dat afară din serviciu, bârfit și disprețuit de foștii lui colegi, iar, în cele din urmă, soția i se sinucide. Autorul nu poate fi suspectat de misoginism pentru că, totuși, nu lasă să se înțeleagă că femeia este cauza nenorocirilor lui Garunski. Ele sunt rezultatele inevitabile ale vieții într-un mecanism social bolnav, care ajunge să-i contamineze pe toți cei ce intră în contact cu el. Jucat mai întâi pe scena Teatrului Evreiesc de Stat, spectacolul lui Vasile Toma și-a găsit o gazdă primitoare: sala Studio a Teatrului „Nottara”.

Acest spațiu oferă atmosfera intimă de care are nevoie povestea. Ion Grosu și Iulia Mățu încearcă să facă față cerințelor pe care le presupune interpretarea rolurilor. Ei au o mare responsabilitate, căci acestea sunt menite a fi recitaluri actoricești, iar de modul în care sunt interpretate depinde reușita întregului. Au o mare libertate în alegerea mijloacelor de expresie, importantă fiind improvizarea. Ion Grosu știe să profite de aceasta. Timp de o oră și jumătate cântă, dansează, trece degajat și cu umor de la stilul direct la cel narativ și invers. Sunt, însă, și momente pe care le rezolvă în tușă groasă, existând pericolul căderii în cabotinism. Regizorul Vasile Toma trebuie să fie foarte atent la nuanțe, căci numai astfel va putea „tempera” și menține „curat” spectacolul. Cele opt roluri feminine sunt o ofertă interesantă și, totodată, o încercare pentru Iulia Mățu, dar ea rămâne

Ion Grosu și Iulia Mățu

Încercând să obțină o adeverință care să certifice deplinătatea facultăților sale mintale, cetățeanul Garunski este prins de vârtejul birocrăției și trăiește un șir de aventuri, în fiecare dintre ele fiind implicată câte o femeie: funcționara de la registratură, doctorița, călătoreasa, poeta, directoarea, vecina. Unele dintre aceste personaje puteau fi și bărbați, dar soluția aleasă de autor conferă piesei o notă accentuată de umor și picanterie. În plus, femeia, privită ca o ființă cameleonică, ce-și schimbă gândurile și reacțiile în funcție de impre-

★★

în umbra partenerului său. Nu reușește să surprindă caracteristicile specifice personajelor. Ele sunt diferențiate mai mult prin intermediul semnelor exterioare: costum, gest, inflexiuni ale vocii etc. Cei doi impun, însă, un joc dinam-

ic, care are capacitatea de a umple spațiul. Decorul nu conține decât un singur element, dulapul, cam vechi și prăfuit, dar ingenios utilizat și care se transformă pe rând în ghișeu, vagon de dormit, vestibul, lift și sicriu.

Pățania unui bărbat și a mai multor femei este redată scenic cu farmec de către trei bărbați și trei femei, care dovedesc că pot lucra în echipă.

Alina Mang

Considerații artistice și extraartistice

EU CÂND VREAU SĂ FLUIER, FLUIER de Andreea Vălean ● TEATRUL DE COMEDIE ● Data reprezentației: 7 aprilie 2001 ● Regia și scenografia: Sorin Misirianțu ● În distribuție: Delia Nartea, Liviu Lucaci, Dan Tudor, Alexandru Pop, Dumitru Chesa.

Într-o reuniune cețoasă ca atmosferă, miză și scop, convocată în zilele aniversării câtorva decenii de existență a Teatrului de Comedie, actualul director al acestuia, Dan Vasiliu, a expus, printre altele, intențiile (instituției) sale de a colabora cu tinerii creatori de teatru mai mult sau mai puțin experimental, în vederea... Aici „vederea”, cum zic, se încețoșă. Nu am înțeles pentru ce anume se pune la cale colaborarea

anunțată solemn și „dezbătută” public dorința respectivă, iar nu am înțeles. Dar... am stat frumos și am așteptat. La urma urmei, rezultatele vorbește...

Și, iată, rezultatele a vorbit – deocamdată, prin glasul unui absolvent al „școlii de teatru” clujene, regizorul Sorin Misirianțu. Îmi cer scuze pentru gramatica scandalosă de mai sus, dar am încercat, și cu ajutorul ei, să sugerez întrucâtva climatul cultural

ces (inclusiv internațional – la Bienala de dramaturgie europeană contemporană de la Bonn), de către Theodor-Cristian Popescu la Naționalul din Târgu-Mureș, a devenit, pe scena sumar decorată a Teatrului de Comedie, pretext de giumbușlucuri și hârjoneală care, inevitabil, îi fac deosebit de simpatici publicului pe cei trei „actanți” principali. Mica problemă e că eroii sunt trei delincvenți încarcerați (care, în cursul unui program de cercetare, îi iau ostatici pe juna socioloagă venită să-i examineze și pe gardianul ce-i sare acesteia în ajutor) – și nu știu, zău, dacă solidaritatea de tip „Hă, hă, e mortal gagi”, uite, bă, ce-i face lu’ gagică!” este chiar reacția dorită de cineva într-o sală de spectacol... Dincolo de aceste considerente tot sociologice, așadar extraartistice, rămâne un spectacol aproximativ și dezlânat, cu aprige momente de plic-tiseală (deși, slavă Domnului, totul nu durează decât puțin peste o oră), cu un joc dezordonat și înțesat de improvizării discutabile, spectacol din care, la limită, se salvează numai Alexandru Pop și în care singura contribuție regizorală par a fi secvențele filmate de la început și de la sfârșit (altminteri, ca sens, binișor incurcătoare de minte).

Pe afiș scrie că spectacolul a fost realizat „cu sprijinul Ministerului Culturii”, care, probabil, prin vreo hârtoagă oficială, se făleşte că a dat bani pentru susținerea dramaturgiei românești actuale și a tinerilor creatori de teatru. Curiozitatea mea, în chip de contribuabil, este: cine de la Ministerul Culturii a aprobat „sprijinirea” acestui spectacol și de ce?

Alice Georgescu

foto: Alin Chiriță

Dan Tudor, Dumitru Chesa și Liviu Lucaci

în chestie; fără îndoială, pentru ca România să fie bine și tot românul să prospere – s-a mai pomenit în patria noastră conducător de întreprindere, fie cât de mică, având alt țel în viață decât binele general? De ce trebuia

al spectacolului pe care l-am văzut într-o seară de sâmbătă, rezervată de tradiție și de stat unor ocupații, totuși, agreabile. Piesa tinerii (și ea) regizoare Andreea Vălean, montată în premieră absolută, cu notabil suc-